

IEVA KOCIŅA

Dod man roku, atvasara,
Paiesim pa taku kopā!
Vēl jau esam zelta lokā,
Kas par to, ja salsim rīt.

Uzliec asteri uz pleca,
Saules smaids tik silts un maigs.
Raugies debesīs – tik zilas,
Lietus mākoņi būs rīt...

TIRZAS KRASTS

Mans vecais, labais
Tirzas krasts!
Lai kurā pusē mītu,
Es dzimtās upes ūdeņos
Jau atkal ziedu svežu.

Vai tālu peldēs tas vai grims,
Vai nākotni man zīlēt?
Es šodien atkal viesis te,
Un te man ir ko mīlēt.

Tepat ir baznīca un krogs,
Un skola vecā vietā.
Un aprasojis vientuļš logs
Vēl atspīd saules rietā.

Es atnācu te satīkties
Ar jaunību, ar tevi...
Jel atsaucies un atceries,
Ko dzīvē reiz man devi.

DZIMŠANAS DIENĀ

Kad gadu skaitam atkal nulle galā
Un cipars vērtīgais nav sīks,
Tad atkal radi, draugi sanāk kopā
Un atkal sauc: "Lai dzīvo sveiks!"

Bet kāds vairs "sveiks", kad gadu nasta plecos
Ik dienu zemāk tevi liec?
Vairs kalnā nevar uzskriet solī ašā,
Vairs negavilēt: "Lai tie gadi iet!"

Nu der vien saprātība soli sperot,
Un piesēst der, ja priekšā līkums ass.
Vien sirds, tā sirds, -
Tā liekas jauna vēl.

Tad gribas teikt: "Jūs neskatāties sejā,
Tās grumbas tikai dzīves greznums vien."
Un tāpēc šodien sauksim pilnu krūti:
"Lai jauna sirds, kaut gadu nasta spiež!"

Kad gadiem nu pāri skatos,
Tad neliekas nemaz tik sen,-
Reiz bija jaunība un rudzi statos.
Tas bija dzīves ziedu laiks.

Tad netikās par laiku domāt-
Caur pirkstiem iztecēja tas kā smilts...

Ja dzīvi salīdzināsim ar dienu,
Tad tagad ir tavs launaglaiks:
Nav ēnas garas vēl...Tik reizēm slinkums
Vēl velk uz pēcpusdienas snaudu.

Vēl dzīves saule pamazītēm silda
Un varavīksne pāri loku met.

Vēl ledi, vēl sniegi
un reizēm līst lieti,
Un lāstekas jumtmalā
asaras lej.
Jau zīlīte piesaulē
mēģina balsi.
Klau ! Ūpis – naktsputns
ūjina, klieudz.
No rīta vēl ziema,
zib sarmoti zari,
Un putenis virpuļus griež,
Bet vāzē uz galda
kā saulstaru sveiciens
Balts ievziedu ķekars
smaržo un trīs.

Māte mana aizgājusi,
Durvis cieši aizvērusi...
Ne vairs gaida, ne vairs skumst.
Mūža vakars kapos tumst.

Sasalst ziedi ledus balti,
Sarmas pirksti sirdī dur....
Mūža miegā gulētāji
Māti savā pulkā tur...

Sveču gaisma nenasilda.
Ziedu krāšņums sala kots.
Mūža aplis nu ir slēdzies,
Prātā vien vēl mātes balss.

Tu, mazā sīkā pavasara puķe,
No gada gadā tu pie loga audz.
Ko pieminēt, kad es uz tevi skatos -
Ar vārdu - neizmirstule - ir izteikts daudz.

Uz mātes kapa lieku sīkos ziedus,
Un, kādu pieminot, uz tevi veras skats.
Tik neiznīksti, mazā zilā puķe,
Lai redzu tevi arī nākamgad!